

konsten att bilda regering

Den uppmärksamme läsaren av detta nummer av vår tidskrift skall finna, att här inte sägs ett kritiskt ord om statsminister Palme. Orsaken är i första hand närheten till julen. Godheten mot medmänniskor breder ut sig för var dag som går, för att slutligen kulminera på julafton. Men en annan orsak är att hr Palme ännu inte framträtt mycket som statsminister. Vi vet helt enkelt inte vad vi skall säga om honom. Att han så ofta som möjligt visas upp i TV beror på TV-producenternas övertygelse, att han skall förbli statsminister i ännu något 20-tal år och att de måste hålla sig väl med honom, men om honom själv upplyser dessa sk TV-snuttar mycket litet.

Det är märkligt att han trots all reklam egentligen är så föga känd: någonting måste väl finnas i honom, som gör att han kommit att skilja sig så mycket från oss andra. Man är nyfiken på vad det är. En del personer som bara sett honom i TV säger visserligen att de fått nog och att de inte vill lära känna honom mera. Det är bara snobberi. Alla vill känna en statsminister.

Emellertid har hr Palme nu bildat regering, och de flesta statsråden från hr Erlanders tid sitter lugnt kvar. Så gör även utrikesministern, trots att han kan få full statsrådspension och trots att flera exportföretag gärna skulle bidra med en slant att fylla ut den med. Att utsträcka julens godhet även till honom ställer sig svårt: kanske lyckas man fram emot julaftons förmiddag. Detta beror inte på hans klavertramp på den social-

demokratiska partikongressen utan på vad som följde därefter. Han försökte slingra sig ifrån sitt ansvar och han skyllde på andra. När han tvingades förklara vad han menat — eller inte menat — i en hörnartikel i DN, avslutade han denna med en patetisk vädjan om att hans motiv inte skulle misstänkliggöras. Det lät ju rimligt.

Men när han sedan skulle redovisa sina förhållanden i riksdagen, lade han hela försvaret på att inför TV-publiken misstänkliggöra hr Holmberg. Man har nästan slutat att räkna lågvattensmärkena i hans framträdanden. Det är naturligt att tänka på hur hr Undén brukade uppträda. Han var frän, men han var aldrig simpel. Han gjorde inte heller, det skall villigt framhållas, liknande fadäser. I detta jämlikhetens tidevarv skulle man vilja ställa en fråga. Eftersom socialdemokrater som bekant är jämlika, är alltså hr Nilsson som utrikesminister hr Undéns jämlike? Statsministern kan inte väntas besvara den frågan offentligt, men han kan tänka på saken.

I övrigt är hr Palmes uppsättning av statsråd såtillvida jämlik eftersom samtliga, möjligen med undantag av hr Sträng, verkar vara lika gråa. Glädjande är, att i uppsättningen saknas det befärade antalet vänstervridna. Kanske är det så att historien för hr Palme inte börjar med Per Albin Hansson? Kanske

har han rentav lärt av historien, t ex sådan denna berättas i O J Hedners Svensk kungadrapa:

Personer uti rådet nödgas vika för de
herrar,
Som ställningen med högröstat tal än
mer förvärrar,
Då rådsmedlemmar (oerhört!) måst
lämna sina tjänster
För unga män och oerfarna, vridna mer
åt vänster.

Men detta är ju ett pekoral, utbrister statsministern: han bör efter lång tjänstgöring i kanslihuset ha förvärvat ett fint öra för sådana. Det är sant, detta tillhör den svenska litteraturens ädelpekoral. Till yttermera visso handlar det om frihetstiden, vars blotta namn bör vara dagens maktbärande förhatligt; det var också den tid då regeringen var som mest beroende av riksdagen i allt sitt handlande, innan riksdagen satts åsido för en partikongress. Men ändå!

Redan för 200 år sedan fanns det enligt skalden i Sverige vänstervridna ungdomliga skrikhalsar som trängde sig fram på andras bekostnad. Hr Palme har otvivelaktigt mött dem i deras särpräglade skepnader, men han har stått dem emot, om stärkt av ett pekoral eller inte får tiden och hans memoarer avgöra. Till dess, låt oss tacksamt notera faktum och på 1700-talets vis framföra våra komplimenter!

Thede Palm